

DİYALOG VE CİHAD

Son yıllarda Türkiye Müslümanlarının bazılarının dilinden düşürmediği bir tabir var; diyalog. Kimisi bunun Allah Resulu sallallahu aleyhi ve sellem'in tatbik etmediği, dinde sonradan ortaya çıkan, İslam ümmetinin varlığını koruma hususunda ehl'i küfre karşı olan direncinin kırılmasına sebep olan bir çalışma olduğunu savunurken. Kimisi de bunun, Efendimiz zamanından beri süregelen bir uygulama olduğunu iddia ediyor.

Evvela bilmelidir ki, Diyalog kelimesi haddi zatında Türkçe olmayan Yunanca bir kelimedir. Dia, *vasıtasıyla ve yoluyla* demektir. Logos ise; "kelime veya anlam, söz, ifade, bir şeyi göstermek, ortaya çıkarmak, hep birlikte bir araya gelmek" anlamındadır.

Sözlük Anlamı:

Diyalog, bilindiği gibi iki kişinin karşılıklı konuşması ve sohbetidir. (Tdk Sözlüğü)

Kelime olarak Türkçe olmayan '**diyalog**' bir takım kişiler tarafından son yıllarda, **Farklı dinlere mensup insanların inançlarını ve düşüncelerin birbirlerine zorla kabul ettirmeden eşitlik, hoşgörü, sevgi, saygı ve iyi niyet çerçevesinde muhatabını öğrenmek, bilmek, tanımak, işbirliğine gidebilmelerini, birlikte yaşayabilmelerini, hatta uzlaşabilmelerini**

sağlayan bir karşılaşmadır,
diye tarif edilir.

Şu hususu net ve kesin bir şekilde ifade edelim ki, İslamda diyalog değil tebliğ vardır. Bunun yerine yeni yeni kelimeler icad ederek insanları karmaşaya sürüklemenin bir manası yok.

Tebliğ: Peygamberlerin vazifeleriyle ilgili olarak, aldıklarını aktarma, bildir me, haber verme anlamında kullanılır ve peygamberlerin asıl görevlerindendir. Biz Müslümanlar da Allahın kitabı ve Resulünün dilinden, öğrendiği hakikatleri insanlara ulaştırmalı ve bunun peygamberî, kutsal bir görev olduğunun şuurunda olmalıyız. Fakat bu kutsal görevi ifâ ederken İslamın ve Müslümanların kimliklerine, değerlerine ve hedeflerine zarar vermemeli ve inançta gevşemeye sebep olmamalıdır. Bu sebeple tebliğ usullerini öğrenebileceğimiz tek kaynak Kur'an ve sünnettir, zira peygamberimiz hadisi şeriflerinde buyurmuştur ki, ***"Size iki şey bırakıyorum. Bunlara uyduğunuz müddet çe asla sapıtmayacaksınız: Allah'ın Kitab'ı ve Resulünün sünneti"***

•
(Muvatta, Kader 3, (2, 899).

Hal böyle olunca Kur'an da zikredilen hidayet elçilerinin izlediği yol ve üsluplarını asla göz ardı edemeyiz. Mesela; Kur'anda hazreti Nuh aleyhisselam müşrik olan oğluna hidayete davet için konuşmasına ***“oğulcağızım”*** diye son derece merhamet ifade eden sözcükle başlamış ve: ***“Oğlum! Bugün iman ve itaatlarıyla Allah'ın rahmet ve merhametine mazhar olanlardan başkası için kurtuluş yoktur.”***

diyerek,

seçme hakkının bulunmadığını ve oğlu dahi olsa batıl olan inancını terk edip hakkı kabul etmek ten başka çaresinin olmadığını alenen (açıkça) söylemiştir.

Yine İbrahim aleyhisselam'da müşrik olan babasına: ***“Ey babacığım, senin Allah'tan***

gelecek bir azaba çarptırılarak şeytanın dostu olacağından korku yorum.

”

demiş ve yaptığı işin ve akibetinin ne derece çirkin olduğunu açıkça bildirmiştir.

Aynı şekilde Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisine teklif edilen Dar-un Nedve cahiliye meclisinin başına geçme teklifini; “ameller niyete göre” deyip, “ben bunların küfür meclisine gireyim yavaş yavaş İslamı tebliğ ederim, hemde Müslümanlara yapılan işkence ve eziyetleri önlerim” dememiştir.

Efendimizin çeşitli kişilere gönderdiği mektuplarda da tebliğin şekli ve sınırları belirtilmiştir. Hatta diyalog’çuların sarıldıkları vefd-i Necran (necranlı hristiyan heyeti) hadisesine akl-ı selîm ile bakılmalıdır.

Efendimiz, onlara gönderdiği mektupta; ***“Muhammed'den Necran papazlarına, İbrahim, İshak ve Yakub'un Allah'ının adıyla ; Gerçekten de ben sizi, yaratıklara tapmaktan Allah'ın kulluk ve ibadetine davet ediyorum ve sizi, yaratıklarla yapılmış ittifak anlaşmalarının ötesinde Allah ile ittifak anlaşması yapmaya çağırıyorum. Bu duruma göre şayet reddedecek olursanız, cizye (Müslüman olmayan azınlık nüfusundan alınan Şer'i vergi) yükümlülüğü gelir, şayet cizyeyi de reddedecek olursanız size harp açarım, Vesselam."***

Buyurarak onları Müslüman yapmak için hükmü iptal edilmiş bir dini hoş görmemiştir.

Hâlbuki ümmetine O'ndan daha hırslı hiç kimse olmadığı Tevbe suresi 128'de ***“O size çok düşkün, mü'minlere karşı da çok şefkatli ve merhametlidir”*** şeklinde beyan edilmiştir. Bu hakikat peygamberimizin diğer mektuplarının tamamında göze çarpmaktadır.

Bütün bunlardan anlaşıldığına göre tebliğ edilirken karşı taraftaki insanın hali ve mevkisi göz önünde bulundurulmakla birlikte asla haktan taviz verilemez. Tıpkı sahabe-i kiramın Habeşistan kralı “Necaşi Asheme” ye olan tavırlarında olduğu gibi ki: En zayıf durumda, kendisine sığınmak zorunda oldukları halde bile Necaşi'nin yanındaki papazlar gibi giyinip hareket etmesini ve onların törenine katılmaları şöyle dursun, önünde eğilmemişlerdir bile. Fakat günümüzde tebliği diyalog felsefesi ile karıştırıp haddi aşanlar, bilerek veya bilmeyerek birçok hatalara düşüp şerrin mihrakı olan vaticanın oyununa gelmektedirler.

Nitekim **Vatikan**'ın 1999 yılında yayınladığı; **“Towards a pastoral approach to culture”** adlı bir kitapta esas maksatlarını açıkça şöyle ifade etmekteiler:

“Bütün insanlar Hz. İsa'ya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz olarak Kilise de birleşmeli ve onun vücudu olan Kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Nihai maksadımız, bütün insanları Hristiyanlık dinine sokmaktır. “

Aynı şekilde Papa 2. Jean Paul da, Sen Pietro Kilisesinde, **25.6.2000 günü** pazar ayınında;“Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama

"

aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor’

diyerek diyalogun hedefi konusun da ipucu vermiş oluyor. (Bu yüzden yahudiler, kilisenin diyalog yaklaşımına daima şüphe ile bakmışlardır. /T.d.v islm. Ansk.)

Ve diyalog konusunda uzun uzun yazılar ve makaleler yayınlayan gazete ve dergilerde **“Papa cenapları (büyüklük, celâl sahibi)”, “patrik hazretleri”**

gibi cümleler satır aralarına sıkıştırılarak papazların Müslümanlar katında İslam âlimleri gibi muhterem zatlar olduğu intibai verilmekte. Daha da ileri gidilerek diyalog felsefesinin önderlerinden bir dergide

“Diyalog,

‘ben doğruyum sen yanlışsın’

anlayışından,

‘ben de, sen de doğru olabiliriz, ikimizin de farkında olmadığı bir noktada ortak doğrulara ve işbirliğine sahip olabiliriz’

anlayışına geçiş yapmaktır. “

denilerek Müslümanların berrak zihinlerinde, “acaba onlarında doğru olma ihtimali varmı?” şüphesini oluşturmaktadır.

Herkesçe malumdur ki ehl-i sünnet âlimlerinin ittifakı ile imanî meselelerde şüphe kişiyi küfre düşürür. Hem bu bozuk felsefeye göre diyalog, onları tanımak içinmiş. O zaman Kuran-ı kerimdeki Yahudi ve hristiyanları tanıtan ayetler ne işe yarayacak, o ayetler ehl-i kitabı tanıtmada yeterli değilmi? (hâşâ)

Biz onları ayetler ve hadisler ışığında tanıdık ve bildik ki, onlar ya bize her sene cizye vermeye mecbur olurlar, ya da gerektiğinde islamın kılıcından korksunlar. İslamın kılıcı ne kadar keskin olursa, İslam o kadar yüce olur zira efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuşlardır ki, **“Ben kıyametten evvel kılıç ile (yani cihada me'mur olarak) gönderildim. Tâ ki şerîki olmayan, bir olan Cenâb-ı Hakk'a ibadet edilsin. Rızkım mızrağımın gölgesi altındadır. Zillet ve alçaklık, emrime muhalefet edenedir. Kim bir kavme benzerse o da onlardandır”** (Müsned, İbn-i Hanbel, c.2, s.50–92, Buhari, c.3, s.1067)

Bunun içindir ki en temiz rızık cihadda elde edilen ganimettir. Dikkat edilirse Efendimizin sallallahu aleyhi ve sellem ahrete irtihallerinden bir müddet sonra, ehli islamın yaptığı savaşların tamamına yakını ehli kitaba karşı olmuştur. Çünkü zamanımız da olduğu gibi, asırlarca İslama en büyük zararı onlar vermiştir. Müslümanları bu zararlardan korumanın tek yolu, onlara cihad şuurunu aşılama ve bu ruhu her dem taze tutmaktır. Bunun için peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem: **“Cihad kıyamete kadar devam edecek bir farzdır,”** (Ebu Davud, Cihad, 33) buyurmuşlardır.

Osmanlı devletinin gelişim sürecine de bakacak olursak, çöküşün başladığı devre ile müminlerin reisi olan padişahlardaki cihad gayretine gevşekliğin gelmesinin alameti olan, ordunun başında savaşlara katılmamalarının aynı zamana rastladığını görürüz. Yerli ve yabancı birçok tarihçinin, Osmanlıların hakkı ve adaleti tüm dünyaya yayabilmelerinin yegâne sebebinin, onlarda bulunan cihad gayretinin bir sonucu olduğunda hemfikir olduklarını görürüz.

Velhasıl Müslüman her işinde olduğu gibi tebliğ hususunda da dengeyi kurmalı haddi aşmamalıdır. Hal böyle olunca Müslüman, diyalog değil tebliğ yapmalıdır.

Diyalogda, eşitlik, tebliğde islamın üstünlüğü vardır.

Diyalogda kâfire iyi niyet beslemek, tebliğde ise feraset ile öteleri görüp ona göre davranmak vardır.

Nihayet diyalogda uzlaşıp boyun eğmek vardır, tebliğde ise islamın maddi ve manevi, dünyevi ve uhrevi, fert ve toplumda huzurun ve kurtuluşunun membaı olduğunu bir şekilde isbat edip, onları da dünya ve ahiret huzuru ile tanıştırtmak vardır.

Netice; islamın 1400 senelik hakimiyet seyrini ele alıp, tekrar aynı ruh ve şuurla, cihana islami hakim edene kadar, gece-gündüz sa'yu gayretle, sünneti seniyyeyi ihya ederek, Allahın yardımıyla hedefe ulaşmak nasib olur....İnşaallah!

Bir hadisi şerifle sözü noktalayalım. **“Beş şeyle yardım olundum... Bir aylık mesafeden düşmana korku verilmesiyle bana yardım edildi.”**

Buhari)

□□ (